

Dietari d'un duc en fase preliminar: Notes sobre la gana, la família i altres anomalies.

Dia 0

Soc viu. Soc el sobirà de la foscor. Soc el terror del cel. Soc el rei... d'on sigui que estic, que no m'hi veig. Tinc gana. Concloc que aquesta és la meva funció principal. Menjar.

[Nota de l'autor: en un futur, el nostre protagonista serà això i més, ara, però us parla una patata amb ulls].

Dia 1

Els pares em porten el sopar. Li diuen rata. Jo li dic àpat digne d'un rei únic i irrepetible com jo.

Dia 2

Sento un soroll. Un altre ésser apareix. Confirmo que malauradament soc repetible. Error del sistema. He decidit que no el suporto. Decideixo ignorar-lo. No funciona: insisteix a existir.

Dia 7

El germà ha començat a emetre molts sons. He observat que els ocells que porten els pares per menjar no ho fan. Els ocells que no criden són menjats. El germà no és menjat. Hipòtesi: El soroll protegeix? No n'estic segur.

Dia 10

Em plantejo menjar-me el meu germà. Fracàs tècnic: no coordino les urpes.

Fracàs moral: la mare em jutja.

Dia 14

Apareix una criatura blanca enorme. Obre la boca. El cap del meu germà desapareix dins. El silenci apareix. La mare intervé i el cap del germà torna. El germà afirma que ho tenia controlat. No és veritat. Quedem una mica espantats al fons del niu. Jo menys. Oficialment. Encara tinc germà.

Dia 20

He desenvolupat una nova activitat. Intimidar. Intimido un veí negre de coll llarg però no reacciona. De fet, no sembla impressionat. Sospito que potser no sap qui soc. Serà comestible?

Dia 30

Petit pas per mi, gran pas per l'espècie. Surto del niu. El vent és excessiu. La llum és excessiva. El món és excessiu. Detecto uns ulls brillants a la distància. Els sostinc la mirada però no fugen. Conclusió: només per avui, empat tàctic.

Dia 32

Plouen pedres. Cauen serps llargues del cel. Les intento agafar amb les urpes. No estan soles. Veig una criatura verda amb quatre potes molt MOLT llargues. No té urpes. Error evolutiu evident. Però m'agafa. REPETEIXO: M'AGAFA.

Foscor

El meu germà està enganxat a mi.

Llum

Més criatures de potes llargues. M'estiren les ales. Em mesuren. Ignoro amb quin sistema, espero que estigui avalat per un comitè ètic. Si no, presentaré queixa. El meu germà s'ha resignat a ser cruspit.

Foscor

Em desperto de nou al niu. Somni? No pas: tinc una cosa metàl·lica enganxada a l'urpa. No recordo haver-la demanat.

Dia 33

La mare nega els fets. Argumenta que la seva absència era casual. El germà i jo coincidim per primer cop: abandonament tàctic. No la jutjo, és coherent amb la naturalesa. Jo també abandonaria el germà. Ho considero encara.

Dia 40

He analitzat l'objecte metàl·lic. No és comestible. No es pot treure. Per tant, és important. Hipòtesi final: Soc un individu seleccionat per forces superiors amb criteris opacs però probablement encertats.

Obro les ales. El món és complicat. Però jo soc el terror del cel (en fase preliminar) i tinc gana.

Fagus